

Predmet: Zoran Vukšić i dr. – *Beli Manastir*

Viši sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po₂ 45/2010

Glavni pretres: 18.01.2011.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka Milorada Obradovića

Svedok poznaje optužene. Pre rata bio je policajac, ali se penzionisao 1990. godine. Kada je rat počeo, krajem avgusta ili početkom septembra 1991, mobilisan je i pozvali su ga da pri SUP-u u Belom Manastiru oformi Odsek za suzbijanje kriminaliteta. Kako je bilo malo policajaca, iz Srbije su došli neki policajci kao ispomoć. Nisu mogli mnogo da učine jer sud i tužilaštvo nisu radili niti je postojao zatvor. Zbog toga su samo evidentirali, sačinjavali službenu belešku ili krivičnu prijavu, ukoliko bi došlo do nekog krivičnog dela. U početku su bili bez oržja a kasnije su dobili pištolje. Formirane su dežurne ekipe za uviđaje, ali nisu imali neophodnih tehničkih pomagala. Dobio je zadatak da bude koordinator SUP-a Beli Manastir i SUP-a Sombor [Srbija], tako da je često odlazio u Sombor. Nema neposrednih saznanja šta se dešavalo u Belom Manastiru, samo posrednih koje su mu prenosili operativci koji su bili na uviđaju. Poznato mu je da su sačinjene dve krivične prijave: prva kada su nađena tri ubijena lica, koju je sam potpisao; druga, koju je potpisao njegov zamenik Petar Uskoković, kada je 10.10.1991. Adam Barić ubijen i Ana Barić teško povređena. Od dežurne službe je saznao za slučaj i poslao ekipu na uviđaj. Njemu je sestra te žene rekla da joj je sestra priklana i odvedena u Dom zdravlja a zatim u bolnicu u Somboru. Ona je bila u veoma teškom stanju i nije mogla da komunicira. Kasnije je čuo da je dala izjavu za televiziju iz Osijeka, kada je rekla da je učinilac opt. Zoran Vukšić. Sa optuženim Vukšićem nikada nije imao problema, iako je u istrazi rekao da se on bahato ponašao i da mu niko nije mogao da stane na put.

Postojala je specijalna jedinica policije, koju su činili incidentni ljudi, na čijem čelu je bio Milan Jarić, ali ne zna ko su bili pripadnici te jedinice. Optuženi Zoran Vukšić je nosio uniformu koja se razlikovala od uniforme njegovih ljudi, tako da je pretpostavio da pripada specijalnoj jedinici. Postojale su prostorije za zadržavanje i dežurna služba je imala ključ od tih prostorija i vodila evidenciju o zadržanim licima. Čuo je da je bilo zadržavanja, ali ne zna ko je privodio te ljude niti ko su bili privođeni. Dežurnu službu je organizovao Dušan Šimunović. Oni su imali uniforme rezervnog sastava policije. Sedeli su na ulazu u policijsku stanicu i moralo se proći pored njih. Po selima je bilo Teritorijalne odbrane, koja je hapsila i dovodila ljude kod njega, ali to nisu bili ljudi koje su hapsili pripadnici specijalne jedinice. Bilo je i razmena, ali ih on nije organizovao niti je znao ko su ljudi koji su razmenjivani.

Što se tiče napadana Kozarac 28.08.1991, niko od njegovih iz službe nije učestvovao. Ne zna za ubistvo Iva Laleka, njegova služba nije izašla na uviđaj jer je bilo opasno s obzirom da je Beli Manastir tučen iz artiljerijskog oruđa.

Porodicu Čičak nije poznao. Sačinjena je krivična prijava 27.11.1991. u kojoj je navedeno da je o njihovom ubistvu saznao 25.11.1991. i da je obavestio tužilaštvo i istražnog sudiju. Na uviđaju je bio Milenko Stojić. Nađena su četiri muška leša, tri starosti oko 25 godina i jedan starosti oko 45 godina. Nisu imali saznanja ko je to uradio, niti je znao da su pre ubistva

privođeni u policijsku stanicu. Kasnije, u toku 1992. godine od raznih ljudi je čuo da je Čičkove ubio Zoran Vukšić.

Službu je napustio 16.01.1992. i počeo da se bavi advokaturom, tako da ne zna šta se u policijskoj stanici dešavalo nakon toga.

Ispitivanje svedoka Pera Uskokovića

Svedok je 12.10.1991. kao pripadnik MUP RS upućen sa grupom policajaca da na području Baranje pomogne da se uspostavi javni red i mir. Bio je smešten u Beli Manastir, gde je ostao do 5.06.1992. godine. Radio je zajedno sa Miloradom Obradovićem i pomagao mu oko operative. Dešavala su se razna krivična dela, tako da su slali uviđajnu ekipu i kasnije podnosili krivične prijave. Postojala je specijalna jedinica, ali pripadnici te jedinice nisu bili voljni da sarađuju sa njima (došljacima iz Srbije). Nisu znali šta oni rade, ali čuli su priče da ih bilje loš glas. Postojala je i dežurna služba, na čelu sa Šimunovićem, koja je primala stranke. Niko im nije dovodio privođene jer su se distancirali. Nije ni čuo ni video pritvorene, niti je čuo da su iz podruma pevali četničke pesme. Čuo je da je Ana Barić dao izjavu za TV Osijek i da je rekla da je to (ubistvo njenog muža i njeno ranjavanje) uradio Zoran Vukšić. Kada su ono pre toga podnosili prijavu ona je bila protiv NN lica. Čuo je da je porodica Čičak ubijena ali je prijava podneta protiv nepoznatog učinioca, iako se pričalo da su to učinili pripadnici specijalne jedinice. Kada su pokušali da saznaju ko je to tačno bio, niko nije hteo o tome da priča. O tome su obavestili i Zdilarevića ali ništa nije preduzeto. Nema objašnjenje zašto nije obavljen informativni razgovor sa ranjenom Anom Barić ili majkom porodice Čičak.

Upoznao je opt. Zorana Vukšića, koji se prema njima iz Srbije ponašao korektno. Ne zna kojoj je formaciji pripadao jer je ranjen pre njegovog dolaska u Beli Manastir, tako da je za vreme njihovog boravka tamo bio gotovo invalid. Retko ga je viđa, obično je nosio kombinezon, ali nije video da je nosio oružje. Poznaje i opt. Hrnjaka koji je bio vozač sekretara policije i pt. Bertića zvanog Vekac koji je nosio šarenu uniformu i bio u specijalnoj jedinici dok opt. Strigića ne može da se seti i ne zna ništa o njemu.

Ispitivanje svedoka Jovana Mrđe

Svedok je živio u Belom Manastiru, gde je u policiji radio do 1990. godine, kada je otišao u penziju. Poznao je optužene iz mesta, ali nisu zajedno radili. Kada je počeo rat, pozvali su ga da radi i pomogne u operativi, jer je to radio i pre penzionisanja, ali je on tada već imao privatnu firmu tako da se nikada dugo nije zadržavao u policijskoj stanici. Obično je dolazio ujutru, ostajao oko pola sata i odlazio svojim poslom. Optužene je tada ponekad viđao, uglavnom u civilu, i ne zna u kojoj su jedinici bili. Čuo je da je bilo ljudi u pritvoru u podrumu, ali ne zna ko su oni bili niti je čuo da su pevali četničke pesme. Ne zna ništa o slučaju bračnog para Barić. Za porodicu Čičak čuo je dosta kasnije nakon njihovog ubistva. Čuo je dosta ružnih priča i bio svedok bahatog ponašanja, tako da otišao revoltiran iz policije.

Ispitivanje svedoka Dana Brankovića

Svedok je do avgusta 1991. radio u SUP-u Beli Manastir. Kada je video kakve se stvari tamo dešavaju dao je otkaz i sa porodicom otišao u Peć. Naime, bio je nezadovoljan zbog onog što su radili pripadnici ZNG. U septembru 1991. pozvao ga je Radoslav Zdilarević da se vrati jer bio potreban u policijskoj stanici. Vratio se i radio u operativi kod Milorada Obradovića do

maja 1992, kada je prešao da bude komandir jednog odeljenja policije u Batini. Čuo je da su optuženi bili u specijalnoj jedinici. Optuženi Hrnjak je bio vozač a posle radio kod Madžarca. Nikada nije sarađivao sa njima niti su mu ono dovodili pritovorenike na razgovor. Zna da su pritovorenici držani u podrumu, ali nije čuo da su pevali četničke pesme. Jednom prilikom sredo je Dušana Vukšića kako ide iz podruma i kaže *jabao sam im mamu*. Kasnije je od svoje supruge čuo da je jedna žena pričala za osijčku televiziju da su je priklali, ali o tom slučaju ne zna detalje. Emisija je emitovana dok je on još bio u službi. Ne zna da li su o tome znali Obradović i Zdilarević, ali cela Baranja je pričala o tome. Što se tiče Čičkovich, čuo je da su pronađeni mrtvi na jednom salašu i da su pre toga bili privođeni, ali ne zna ko mu je to rekao. Niko nije pominjao osumnjičene.

Fond za humanitarno pravo